

שני יבולים

ס"ן

שני איכרים, ואן-דה וצאן-סאן זרעו
חיטה בסתיו בחלקות האדמה
השכנות שלהם. מהר מאוד יצאו
מהאדמה נבטים ירוקים חזקים של
התבואה. השדות נראו כבו שני
שטיחים בעלי צבע ירוק של אזמרגד.
אך תוך זמן קצר בא החורף והורגש
קור.
"כל כך קר לנו!" אמרו נבטים

הצעירים "מי יכסה ויחמם אותנו!
נקפא ונמות בחורף!"
ופתיתי השלג שהתעופפו כבר
באוויר ענו להם:
"אל תדאגו, נבטים. לא תקפאו
בחורף. האדמה תתכסה מהר מאוד
בשכבה של שלג, ותעברו את החורף
תחת שלג שיכסה ויחמם אתכם."
ובאמת השלג כיסה היטב את
השדות כמו בשמיכת פוך. הנבטים
התחממו תחתיו ונרדמו עד האביב.
האביב הביא אתו חום ומי השלג
המתמוסס השקה את הנבטים. הם

וצאן-סאן עלה לשדה שלו, עבר בו
סביב ובדק אותו היטב. ובין נבטי

החיטה מצא גם הרבה עשבי בר,
שקשה היה להרגיש בהם במבט
ראשון. הוא התחיל מיד לחפש את
העשבים, עקר אותם והוציא

התאוששו ובכוח מחודש התחילו
לצמוח מהר לגובה.
אך לא רק נבטי החיטה התעוררו
באביב, אלא גם עשבי בר. הם לא
עזבו את החיטה.
ואן-דה וצאן-סאן, בעלי השדות, באו
יום אחד לחלקות כדי לראות את
החיטה. ואן-דה הציץ על השדה,
ראה שהחיטה צומחת יפה, מלא,
ושמח מאוד. הוא חזר מהר הביתה
והתגאה לפני אשתו והשכנים:
"לאף אחד לא תהיה חיטה יפה מזו
שלי!"

מהשדה.

מאז בא צאן-סאן מדי יומיים או
שלושה ימים לחלקה שלו וניקה
אותה מעשבי הבר. הוא ידע היטב
שאם ישאיר את עשבים, הם יחנקו
את החיטה.

וואן-דה לא בא יותר לשדה שלו.
"אם החיטה בחלקה שלי נבטה יותר
יפה מאשר בכל האחרות, הרי גם
היבול שנוריד ממנה יהיה גדול יותר"
חשב.

ועשבי הבר בחלקה שלו הכריזו
מלחמה על החיטה. הם צמחו מהר

מאוד לגובה, לשמש, כדי להסתיר
אור וחום מהחיטה. הם נעשו כבר
גבוהים יותר מהחיטה והצלו עליה.
החיטה סבלה, נעשתה דקה, ממש
כאילו נפלה בידיה של אם חורגת
רעה. והמנצחים, עשבי הבר, הרימו
את ראשיהם בגאווה. הם חיו בנחת
בשדה של ואן-דה, לא פחדו מדבר
ושמחה רשרשו בעליהם הרחבים.
ובשדה של צאן-סאן נשאר רק צמח
עשב בר אחד בודד. הוא הצליח
להסתתר בין צמחי החיטה ולא העז
אפילו להרים את ראשו.

קרה? אולי נוכל לעזור לך?"
"בשקט דברו! בשקט!" קרא העשב
מהשדה של צאן-סאן "אם בעל הבית
שלי ישמע הוא יעקור אותי מיד. רק
תייעצו לי מה לעשות."
עשבי הבר מהשדה של ואן-דה הפנו
את ראשיהם לכוון שדה של
צאן-סאן. נכון. שם לא היו יותר
עשבים. באדמה גדלה חיטה נקיה.
צמחיה התנדנדו ברוח וחנקו את
עשב הבר הבודד.
ואז כל עשבי הבר בחלקה של
ואן-דה קראו במקלה:

פעם אחד, כאשר צאן-סאן גמר
לבדוק את השדה שלו, עשב בר
הרים את ראשו והביט סביב. אכן,
הוא היה יחידי בכל השדה. הוא
נאנח קשה ואמר:
"איזה בעל הבית איום יש לי! כל יום
הוא בא הנה ומוציא ואתנו מהאדמה.
מה אפשר לעשות? אם לא אמצא כל
פתרון הוא ירגיש בי מחר וישמיד
אותי."
את התלונות שלו שמעו עשבי הבר
מהחלקה השכנה.
"מדוע אתה נאנח?" שאלו "מה

"לא יעזור לך כבר דבר! אתה תמות,
אך עדיין תוכל להציל את הדור הבא
שלך. זרוק את הזרעים שלך אלינו.
בעל הבית שלנו הוא אדם טוב, נדיב!
הוא לא יפגע בהם!"
בסתיו בא ואן-דה לחלקת החיטה

שלו לאסוף את היבול. הוא רתם זוג
שוורים לעגלה, לקח את בניו לעזרה
ונסע. אך כשראה את השדה שלו
נאלם מאימה. בחלקה שלו צמחו רק
עשבי בר! והם גם הצליחו לזרוע את
זרעיהם לשנה הבאה!
וצאן-סאן אסף יבול טוב מהחלקה
שלו ומילא את האסם בערמות של
גרעיני חיטה זהובים וגדולים.